

109106

2

J. M. + J. V.

Sinji (višnjevi) škapulir

brezmadežnega spočetja
Device Marije.

O MARIJA BREZ MADEŽA SPOČETA.

Drugi natis z dovoljenjem vis. čast. knezoškofijstva
Ljubljanskega 14. maja 1886, št. 850.

109106109106

- 2 -

PROSI ZA NAS, KI K TEBI PRIBEŽIMO

I. Začetek.

Ta škapulir sta razodela začetka 17. stoletja Jezus in Marija častitljivi Uršuli Beninkaza, ustanovnici reda Teatink v Neapeljnu. Čudovite čednosti je opazoval sv. Filip Neri pri tej služabnici Božji. Večkrat je bila zamaknjena in v

F. Z. C. 1045/1951

njenem sercu je plamtela goreča ljubezen do Boga in do bližnjega. Ko je bila zamaknjena nekega dne (na svečnico), se ji prikaže Marija Devica z Božjim detetom v naročji. Bila je belo oblečena, ogrinjal jo je sinji plajš, obdajalo jo je veliko devic enako oblečenih. Kakor ljubeznjiva mati jo Marija nagovori takole: „Ne boj se, Uršula, obriši si solze, ter potolaži se; po žalosti in zdihljajih tvojih prišlo bo čisto veselje, glej v mojem naročji mojega Jezusa, ki je tudi tvoj, in poslušaj, kar ti vелеva.“ Potem spregovori Jezus: Ukaži ji, da naj zida samostan, kjer naj 33 redovnic ravno tako, kakor Marija, oblečenih (belo obleko in sinji plajš) po samostanskih pravilih živi pod imenom brezmadežnega spočetja. Obljubi jim obilno milosti in duhovnih dobrot podeliti, ako bodo živele po pravilih. Uršula je potem prosila

Jezusa, da naj te obljubljene milosti podeliti blagovoli tudi tistim, ki bi med svetom živali, brezmažno Devico častili, stanu primerno čistost varovali in nosili sinji škapulir. To prošnjo ji dovoli Jezus, in da jo tega prepriča, ji med zamaknjenjem dá viditi, kako angelji veliko veliko škapulirjev derže v rokah in jih delé na vse kraje po zemlji.

II. Vpeljava.

Precej potem je ta pobožna služabnica Božja jela izdelovati majhne škapulirje, ktere je blagoslavljal duhoven, in delila jih je med vernike. Vsak ga je s pobožnim srcem nosil in vidilo se je kmalo, koliko dobrega sadu da je ta pobožnost prinašala kristjanom. Še preden je Uršula umerla, je bil ta škapulir uterjen in že sploh razširjen. Papeža Klemen X. in XI.

sta ga potrdila in previdila z odpustki. Pobožni možje, kakor sv. Alfons Liguori so živo priporočali vernikom škapulir čistega spočetja, da je to Mariji posebno prijetno, da taki se štejejo k družini Marijni, pa da najbogatejši Devica tudi manši službe najobilniše povračuje.

III. Namen.

Udje imajo dvojin namen: 1. častiti slavne prednosti Marijine, posebno njeno brezmadežno spočetje, 2. moliti, da bi se grešniki spreobrnili k Bogu.

A. Kar prvi namen zadeva, je verska resnica, katero mora vsak kristjan terdno in živo verovati, da, čeravno so vsi ljudje spočeti in rojeni v izvirnem grehu, kateri se jim še le po sv. krstu zmije, vendar Marijine presvete duše ni nikoli noben greh omadeževal ne pred rojstvom ne po rojstvu, ona je bila

brez vsega madeža spočeta, to je: že prvi trenutek življenja popolnoma sveta, čista. Ta prednost je za Marijo velika čast, in to prednost in čast v srcih vernikov oživiti in ohraniti, je prvi namen udov sinjega škapulirja. Ta namen spolniš, ako večkrat enega izmed naslednjih zdihljejev obmoliš:

„Hvaljeno bodi sveto in brez madežno Spočetje preblažene Device Marije“ ali:

„V svojem spočetju o Devica Marija! si bila brezmadežna.“

„Prosi za nas Očeta, čigar Sina Jezusa si od sv. Duha spočela in rodila.“

100 dni odpustkov. Pij VI. 21. nov. 1793.

O Marija brez madeža izvirnega greha spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo!

Pa tudi v dejanju častiš brezmadežno spočetje Marijno, če skrbiš:

1. da je tvoja duša — ktero

Marija toliko ljubi — vseh grehov čista : torej le nobenega greha ne ; posebno nečistega se bolj varuj ko strupenega gada ; če pa padeš, naglo vstani in se odkritosrčno spovej ;

2. da stanovitno in veselo napreduješ v čednostih in dobrih delih.

B. Kar tiče drugi namen, moliti za spreobrnjenje grešnikov, sv. Oče niso nobenih posebnih molitvic naložili, moli pa naj vsak sam, kar mu vелеva njegovo pobožno srce, da bo potolažil pravico Božjo in usmiljenja sprosil grešnikom. Veliko pa jih je, ki tvojih molitvic potrebujejo : so a) grešniki, kateri v smrtnih grehah živé — so b) umirajoči, ki so sicer v gnadi Božji, a v naj večí nevarnosti, in so c) duše v vicaĥ, ki za pomoč kličejo, in tudi za tē moraš moliti ; kajti sv. Tomaž Akv. pravi, da tvoja ljubezen ni popolnoma ako ne obsega vseh udov katoliške cerkve. — Da boš

z veči gorečnostjo za te razne vrste Jezusovih udov molil, premisli : 1. koliko je Bog storil zanje ; premisli 2. kaj duši pridobiš, ako jo s svojo molitvijo v nebesa spraviš ; poglej 3. zglede svetnikov, ki so celi čas svojega življenja rešenju duš posvetili ; premisli pa tudi 4. kako lahke so dolžnosti, ktere ti škapulir v ta namen nalaga.

1. Kaj je Bog storil, za človeško dušo?

Da se človeška duša reši, piše dr. W. F. Faber, je po Božjem sklepu najprej bilo treba, da je Bog človek postal. Ravno tako je bilo treba, da se je Jezus Kristus rodil, da je učil, molil, pokoro delal, zasluženje spravljal, zadostoval, trpel, svojo kri pretil in umerl ; vse : da se človeška duša reši. — Bilo je treba še katoliške cerkve, katoliške vere, svetih zakramentov,

svetnikov, papeža in sv. maše za človeško dušo. Bilo je treba tudi čeznaturnih darov, t. j. posvečujoče gnade Božje; na to so morali še ljubeznjivi navdihljeji Božje volje v podobi djanskih in nagibnih gnad na dušo rositi, drugače bi se človeška duša ne bila mogla rešiti. — Marterniki so morali umreti, cerkveni učeniki sv. resnice pisati, papeži in cerkveni zbori krivoverske nauke ločiti in resnico braniti, misijonarji v daljne dežele potovati, novi mašniki se posvetiti za zveličanje človeške duše.. Potem, ko je bilo vse tako že pripravljeno, ko je Bog s svojo vsmiljeno vsemogočnostjo človeško dušo iz nič vstvaril, je bilo treba še angelja varuha; celo življenje se bo moral z njo truditi; Jezus Kristus se bo vsaki dan z njo pečal, tudi Marija Devica bo imela z njo veliko opraviti, — vsi svetniki in angelji bojo morali v ne-

besih zanjo prositi in nanjo misliti. Za vsako sv. misel in željo, za vsako sv. besedo, za vsako čeznaravno dobro delo bo morala gnada Božja rostiti na tisto dušo; nevidni hudobni duhovi se bodo morali od nje odganjati in njih napadi odvracati; zalezovanje skušnjavca bo delalo nebeškim priprošnikom veliko skrbi. Božja ljubezen, Božja vsemogočnost, pravičnost in usmiljenje, Božja dobrotljivost in modrost se bodo vdeleževale zveličanja te duše; ona pa bo vedela vse to.

Predraga Jezusova kri jo bo morala v sv. zakramentih umivati, razne vrste posvečenih stvari: voda, olje, sveče, pepel, rožni venci, škapulirji, svetinje se bodo morale z neizrekljivimi močmi napolniti zanjo. Duša in Telo Božjega Sina in vsa njegova Božja natura se ji bo morala večkrat v hrano podeliti; pri tem ne bo sicer nič čudnega viditi,

vendar se bodo vsakokrat veči čudeži godili, kakor da bi Bog 1000 novih svetov stvaril. Ta duša bo zamogla svoj glas do nebes povzdigniti, in kadar bo govorila na zemlji, jo bojo tam gori čuli in njene besede razumeli. Ona sme Jezusovo zasluženje, Jezusove molitve, Jezusove dobre dela tako rabiti in Bogu darovati, kakor da bi bile njene lastne dobra dela. Ječine vrata vic zna odklepati in si po svoji volji izvoliti, koga iz ječe bi rešiti pomagala. Vsak trenutek je blizo Boga in nje serce je tako svet kraj, da mu nihčer gnade deliti ne more, kakor Bog sam, ne angelji, ne Marija, ki naj bo češena vekomaj. — Glej koliko priprave od Božje strani je treba za dušo; ker da v nebesa pride in se zveliča, morala je postati otrok Božji, brat ali sestra Jezusa Kristusa, in Božje nature deležna biti. — Če toraj s svojo

molitvijo zabraniš, da se to, kar je Bog za dušo storil, z grehom ne zgubi, ali če se je zgubilo, da se spet pridobi — ali ni to večí čudež, kakor mrtvega obuditi?

2. *Umirajči potrebujejo tvoje molitve.*

a.

Glej tisto dušo tam; ravno zdaj je zaslišala svojo sodbo. V tem trenutku je govoril Jezus, glas njegovih besed je ravno zdaj utihnil. Tisti, ki za ranjnim žalujejo, so mu še le oči zatisnili; sodba pa je že sklenjena, vse je končano. Naglo se je vse zgodilo, a vse je bilo prav milostljivo, sila milostljivo. Ni je besede, s katero bi se dalo povedati, kaj se je tu zgodilo. Enkrat, ako je Božja volja, bomo vse vidili. — Življenje je končano, oh kako kratko je bilo! Smrt je prišla, pa hitro je šla naprej; Kako majhnotne

se zdaj duši vse težave in grenkosti tega sveta zdijo ! Dosegla je veselje, ki se ne bo nikoli končalo. Jezus je govoril, dvomiti ni več mogoče. Pa kakšno veselje ! Tako veselje, tako sladkost, toliko srečo, da je nobeno oko ni vidilo, nobeno uho ni slušalo, nobeno človeško srce ni občutilo. Boga gleda zdaj, in pred njo se je odprla večnost, ki nima nobene meje, ki je brez začetka, brez konca. Tema je zginila, slabost jo je zapustila ; čas, ki jo je tolikanj težil, je pretekel. Zdaj ni več v nevednosti, zdaj vse ve, kajti Boga gleda. Nje duh je veličastva poln, iz kterega nove moči dobiva. Noben jezik ne more izgovoriti, kaj in koliko zdaj ta duša ve in vidi. Nje volja plava v reki same ljubezni, neizmerna sladkost presunja vsa nje čutila. Kakor se goba z vodo napolni, ako se v morje vrže, tako je ta duša napolnjena s sve-

tlobo, z lepoto, s sladkostjo, neumerljivostjo. To so pa le slabe besede, ki ne morejo povedati sreče, katero ona zdaj vživa. „Nobeno oko ni vidilo, nobeno uho ni slišalo, nobeno človeško srce ni občutilo, da, vse to vživa duša, ki je ravno zdaj, še le pred nekterimi trenutki, v telesu zdihovala slaba, kakor naj slabejše otrok. To pa še ni vse. Ni se ji bati, da bo kedaj to srečo zgubila; zagotovljena ji je za zmiraj, in njena lastnina je vekomaj. Greh se ji ne sme bližati, in nobena pomanjkljivost je ne sme omadeževati. V sredi samih sprememb in veselih raznoterosti, ne ve za nobeno spremembo, akoravno raznotere okuse vživa. Kronana je s kraljevo krono in kraljevala bo vekomaj. In posestvo tolikega veličastva, — kako po ceni ga je dobila! Kaj je vse trpljenje, kaj so vse težave in bridkosti tega sveta proti takemu ve-

ličastvu! Zdaj je dobila za vse to večno veselje, večno lepoto, — Boga samega! Nje čudni dušni mir ji priča moč novega življenja, zavednost, same sebe ji je gotova zastava njene neumerljivosti in večnosti. Kaj ne, da se ti to dopade — in ne občutiš veselja, ako pomisliš, da je to sad tvojih molitvic, ktere si za umirajoče opravljal?

Kako čudapoln je svet, ako pomislimo, koliko njegovih prebivalcev vsako uro — po dnevi in po noči v večnost potuje! Brž ko ne, ga ni trenutka, da bi ne stala kaka duša pred sodbo, ki prvokrat zagleda mili, ljubeznivi Jezusov obraz, in zasliši njegove sladke besede. — O nespačet! o neumnost! to je vse, kar reči moramo, ako vidimo naše prevelike skrbi za posvetno, skušnjave, ki nas nadlegujejo, surovost, ki v nas gospodari, in tako malosrčnost, mlačnost in neobčutljivost za Boga!

b.

Pomisli še: Pred nekterimi trenutki je ta duša bila še v nevarnosti; ni še bilo gotovo, je-li bo vse to dobila, kar zdaj vživa ali ne. Vojska je bila dvomljiva. Na življenje in smrt sta se vojskovala pekel in nebo za dušo. Dozdevalo se je, da bo pekel zmagal. Umirajoč je kazal zadosti potrpljenja, toliko, da bi zamogel zaslužiti vse, kar se zaslužiti da. Pa zadnjo gnado, sktero se zadnji sovražnik premaga, gnado stanovitnosti je Bog postavil zunej meje zasluženja — in tako je zmaga vlekla bolj na stran pekla. Bil je strašen trenutek — trenutek zadnjega vojskovanja. Vse je bilo na tehtnici, in vse, kar se je od večnih časov za izveličanje te duše pripravilo, je bilo v nevarnosti se zgubiti; in take zgube se godijo na vseh krajih sveta vsaki dan. Dozdevalo se je, da ta duša ne

bo dosegla sadu dobrih del in molitvic, ki so se zanjo opravljale. — Ali se še da več nevarnost misliti, kakor je ta? Vidil je Jezus nevarnost. — Zarad njegovega zasluženja si zasluženje dobimo — a tu je ta ljubezniva postava pretrgana. Gnado stanovitnosti nam je on zaslužil, in vsak, kdor jo dobi, jo zarad njegovega zasluženja dobi; vendar se zdi, kakor da bi bil ta trenutek razsodbi Božjega usmiljenja prepustil. Ena postava je v tem trenutku imela še veljavo — postava podpornе molitve. — Glej ga moža, ki ravno zdaj umira, tvoj sosed je in ti si njegov prijatelj; lahko pa, da si njegov sovražnik; znabiti si njegov dobrotnik, morda si njegov mejaš ali 1000 milj proč od njega; znabiti ga poznaš, lahko tudi, da ga nikoli vidil nisi ter nič od njega ne veš; ne veš tudi, da ravno zdaj umira; vse eno: Zmaga njegove

zadnje vojske stoji na tvojih podpornih molitvah, zguba ali zveličanje njegove duše je v tvojih rokah. Jezus je sklenil, rekel bi, da moraš ti, ne on, to dušo rešiti in dodjati, kar ji manjka; ti moraš delo kronati, ki se je toliko časa opravljalo za tisto dušo. Lahko, da ne boš tega nikoli zvedel, še le ko sam k sodbi prideš, vendar v občestvu svetnikov in zjedinjen z Jezusom moraš ti odrešenik te duše in zmagovavec v tej strašni vojski biti. Da toraj drugi namen sinjega škapulirja spolniš, moli za spreobrnjenje grešnikov, moli za umirajoče, ter premisli, da, če s svojo molitvijo grešnikom gnado spokorjenja sprosiš, njih dušo rešiš; če umirajočim srečno smrt sprosiš, Jezusovo nedokončano delo kronaš, če vernim dušam*) po-

*) Oh te revne duše! izvoljene Kristusove neveste so, pa so tako pozabljene in zapuščene! Za-

magaš, nebesa z novimi svetniki polneš, Marijo častiš in ji veselje delaš.

služiti ne morejo nič; zadostiti, kar so zamudile, se ne dá več; ne morejo ne pokore delati ne odpustkov zadobiti; nimajo ne sv. zakramentov, ne altarja, na katerem bi se sv. maša za nje darovala; udje sv. katoliške cerkve so, ali papež nimajo oblasti do njih — zanašajo se na našo ljubezen, na naše molitve, na odpustke, ktere jim mi zadobimo.

Kako čudno je, da živi tako hitro svojih ranjkih pozabijo! Kako je to? W. F. Faber piše: „Ker so jih v življenji preradi imeli in nič hudega nad njimi niso zapaziti hotli, mislijo, da tudi Bog nad njimi nič hudega našel ni. Če pa življenje svetnikov beremo (beri Hattler-jev S. J., „Wanderbuch“ ali življenje bl. Marg. Alakok — ali Bellarina, „od vic“) najdemo, da je v večnosti vse drugače, kakor smo si mislili. V razodenju karmelitarice Frančiške Pampelonske beremo, da je neka 14letna deklica dolgo morala v vicah trpeti, ker ni hotla rada umreti in se na smrtni postelji v Božjo voljo vdati. Nekega duhovna je vidila (imenovana karmelitarca) zaradi malih zanikrnosti 40 let, nekega žlahnika, ki je prerad kvartal, 64 let v vicah. Nek veliki gospod, ki je v življenju zaradi svoje radodarnosti kot svetnik slovel, je moral 5 let se v vicah pokoriti, ker je po visoki službi preveč hrepenel, W. F. Faber pravi: „Če je bl. Frančiška nektere svojih redovnih sester, ki so v življenju čudeže delale, po 10, 20, 30 in 60 let v vicah trpeti vidila in — kakor so ji ene izmed njih naznanile, da se njih rešenje še ni približalo, kaj bo z nami? Je-li prav da za smrtne grehe tako slabo pokoro delamo in se za male grehe tako malo zmenimo? Je-li prav, da odpustkov ne cenimo, s kterimi bi lahko sebi in dušam v vicah toliko koristili? Moli vsak dan onih 6 očenaš . . . str. 28, da zadobiš odpustke.

3. *Zgledi svetnikov, in:*

Koj hočem toraj v ta namen moliti?

1.) Sv. Magdalena Paciška je 50krat na dan Jezusovo drago kri Bogu darovala za grešnike in za duše v vicah. Bog pa ji je nekega dne pokazal neizmerno število grešnikov, katerim je na njene prošnje spokorjenje dal; vidila je tudi duš brez števila, ktere je s svojo molitvijo iz vic rešila. Kako lahko tudi ti to storiš: Moli prav pogosto nasledno molitev?

„Večni Oče! darujem ti presveto kri Jezusa Kristusa v spravo svojih grehov in za potrebe sv. cerkve.“

(100 dni odpustk. Pij VII. 29. sušca 1817.)

Tudi po potu, kadar na polje — k studenci — ali v mesto greš — jo lahko opravljaš in kadar po stopnicah v drugo nadstropje greš — zakaj bi je tudi takrat ne hotel moliti?

2.) Všasi po noči ne moreš spati — kako lahko bi, da namen sinjega škapulirja spolniš, onih str. 28 omenjenih 6 očenaš, češena si.. molil. S tem dobiš odpustke, ktere so papež Pij IX. 1856. tistim podelili, ki v Rim, Kompostelo ali v Jeruzalem romajo. In če te odpustke dušam v vicah nakloniš, oh koliko polajšanje jim napraviš!

3.) Kadar na sv. mašo ali spoved čakaš, namesto se zgovarjati, lahko omenjenih 6 očenaš... in češena si . . . obmoliš.

4.) Sveti Katarini Sienski je Zveličar nekega dne rekel : „Z vso gorečnostjo moraš moliti, pa za vse ljudi moraš moliti, ki so mistično (skrivnostno) telo sv. cerkve.“ Sveti Jederti pa je bilo razodeto : „Kdor Očenaš, ali češena si Marija, ali kak psalm v imenu sv. cerkve moli, tako moliiev Jezus z veliko hvaležnostjo kot sad svojega trpljenja

sprejme, nebeškega Očeta zahvali, molitev blagoslovi, jo pomnoži ter med vse ude katoliške cerkve razdeli. Če pa že en Očenaš toliko veljá, kaj še le sv. križev pot, in kaj sv. rožni venec — koliko veljá sv. obhajilo — in sv. maša? Oh vi pobožni, ki pogosto sv. zakramente prejemate in vsaki dan sv. mašo slišite, kaj mislite, koliko duš bi že bili v nebesa poslali, koliko grešnikov spreobrnili, ako bi bili tiste obhajila in sv. maše v ta namen Bogu darovali?

In ravno to je drugi namen sinjega škapulirja — grešnikom gnado spokorjenja prositi.

4.) Sveta Terezija je 32 samostanov ustanovila, pa iz tega namena, naj bi redovnice ondi vedno za tiste molile, ki Boga žalijo, s posebno gorečnostjo pa za pridigarje in učenjake, kateri se za Božje resnice vojskujejo. Sama pa je po

cele noči molila za spreobrnjenje grešnikov. Rekla je, da je pripravljena 1000krat svoje življenje dati, ako bi s tem le eno dušo rešila. Štirideset let je na ta namen molila, in nič ni tolikanj prosila, kakor, da bi se Božja čast širila, ter je rekla, da bi rada še tako dolgo v vicah trpela, če bi le s tem storiti mogla, da bi ljudje Boga bolj spoznali — častili — ljubili. Takrat še ni bilo sinjega škapulirja, ne toliko odpustkov, — vendar je bilo več gibanja za Božjo čast in za spreobrnjenje grešnikov; — sedaj pa škapulir nosimo — in sv. Oče so za njegovo nošo in molitev 6 očenaš in 6 češena... tiste odpustke podelili, ktere romarji v Rim, Kompostelo, v Jeruzalem zadobijo; mi pa še teh tako lahkih pripomočkov se ne poslužimo?

IV. Odpustki.

Odpustke, katerih more vdeležiti se vsak ud, ki nosi sinji škapulir, so papež Gregorij XVI. 12. mal. serp. 1845 potrdili in Pij IX. so 7. rožn. 1850 določili, da se zamorejo za duše v vicah obrniti.

1. Popolni odpustki.

Tisti dan, ko se škapulir prejme.
Smrtno uro.

Prvo nedeljo vsacega mesca.
Ob sabotah v štiridesetdan-
skem postu.

Tiho nedeljo in naslednji
petek (Marija sedem žalost).

V sredo, četrtek in petek
velikega tedna.

Zadnji dan meseca julija.

O širideseturnem izpostav-
ljenji Sv. Rešnjega Telesa — en-
krat v letu.

En dan v letu, kterega si
sam izvoli.

En dan v letu, ktereга določi o. veliki prednik Teatinov — določen je pa 12. dan aprila.

Enkrat v letu, kedar se duhovne vaje opravljajo.

V praznike, rojstva, vstajenja, vnebohoda n. G. Jezusa Kristusa, v Binkošti, presv. Trojice, najdenja sv. Križa (3. majnika) in povišanja sv. Križa (14. kimovca).

V praznike čistega spočetja, rojstva, očiševanja (svečnica), oznanovanja in vnebovzetja presv. Device Marije, tudi na god Marije Angeljske (Porcijunkula).

V praznik sv. angelov varhov (2. oktobra) in nadangela sv. Mihaela (29. septembra).

V praznik naslednjih svetnikov: Sv. Jožefa (19. sušč.) blaž. Jožefa Marije kard. Tomazija (24. sušca), blaž. Pavla Buralis kard. Aretiškega (17. rožn.), Rojstvo sv. Janeza Kerstnika (24. rožn.). Ss.

Petra in Pavla (29. rožn.), Sv. Avguščina (28. avgust.), Sv. Terezija (15. vinot.), Vsih svetnikov, Sv. Andreja Avelin. (10. listop.), blaž. Janez Marinonski (13. grudn.).

Odpustki rimskih postaj (v mašnih bukvah zaznamovanih), ako se gre molit v cerkev očetov Teatinov, ali pa, če take ni, v drugo cerkev, kjer je oltar Mater e Božje.

Pij IX. 3. grudna 1847.

Odpustki sedmerih rimskih stolnih cerkev, po dvakrat na mesec, ako se moli pred sedmerimi oltarji v cerkvi o. Teatinov, ali, če take ni, v drugi cerkvi, kjer je kak oltar Marije Device.

Odpustki, ktere zadobé, ki obišejo Božji grob in sv. deželo Palestino, po dvakrat na mesec, ako se gre molit v cerkvo teatinsko, ali vsaj v drugo cerkvo, v kateri je kak oltar Marije Device.

O p o m b a. Kdor se hoče vdeležiti tukej naštetih popolnih odpustkov, se mora vselej spovedati, sv. obhajilo prejeti in moliti na papežev namen.

2. Nepopolni odpustki.

60 let: kdor pol ure Božje resnice premišljuje;

20 let: kdor bolnike, obiskuje ali za nje moli 5 Očenašev, Češenamarij in Čast.;

20 let: Ob osminah praznikov Gospodovih;

20 let: Ob godovih svetnikov in svetnic iz redov pušavnikov sv. Avgušтина, pridigarjev, karmelitov, sv. Trojico in servitov —;

7 let in 7 štiridesetnic na vse druge godove Marije Device;

7 let in 7 štiridesetnic, kolikokrat gre k spovedi in k sv. obhajilu.

Potem še, vsak dan v bin-koštni osmini 300 dni.

Ako se božja beseda posluša
200 dni.

Za vsako dobro delo 60 dni
— in še veliko družih.

Pomniti je še: Udje, ki na
čast presv. Trojice, Marije
brezmadežne Device molijo
6 Očenašev, 6 Češenamarij,
6 čast bodi Bogu.. in sicer
v ta namen, da bi Bog sv. ka-
toliško cerkev razširjal,
krive vere zatiral, dodelil
mir in edinost kerščanskim
poglavarjem, dobijo vse od-
pustke sedmerih rimskih
stolnic, Jeruzalema, porci-
junkule in sv. Jakoba Kom-
postelskega in sicer vselej
in povsod, kolikorkrat*) se

Zarad toties — quoties se nam potrebno zdi
tu najnovejših določil (sv. zbora za odpustke)
ome-niti:

1. Gotovo je, da se za zgorej imenovanih šest
Očenašev popolnoma odpustek dobi le enkrat
na dan. — Sveti zbor za odpustke vprašan: an indul-
gentias.. lucrentur sodales toties — quoties et an in

imenovane molitve opravljajo — ni potreba zato posebne spovedi in obhajila tudi se zamorejo dušam v vicah darovati.

Pij IX 14. mal. travna 1856.

V. Kaj je storiti, če se želiš dobrot sinjega škapulirja vdeležiti ?

1. Škapulir moraš noč in dan nositi, če se je pa tako raztrgal,

quocunque loco preces ipsas fuderint — je 31. sušca 1856 odgovoril: *Affirmative* — pa dostavil: *juxta votum consultoris, nempe servato decreto S. C. die 7. martii 1678 approbato ab Innocentio XI.* Tu nazivano določilo pa se glasi: *S. Congregatio declarat: semel dumtaxat in die plenariam indulgentiam in certos dies ecclesiam visitantibus concessam, vel aliud pium opus peragentibus lucriferi.*

2. V novem 26. avgusta 1882 potrjenem zapisniku odpustkov za ude sinjega škapulirja se kongregacija sv. odpustkov ravno na to določilo sklicuje. Ergo: besede *toties* — *quoties* obsegajo le vse, rekel bi, brezštevilne nepopolne odpustke, ktere zadobijo oni, ki sedmere rimske stolnice, Jerazalem, Kompostelo ali Porcijunkulo obišejo. Če so tudi še drugi popoln. odpustki vmes, ali koliko jih je, se ne da določiti; kajti o J. Schneider S. J. konsultor kongregacije sv. odpustkov pravi: „najbolje je, ako se stran 28. omenjenih 6 očenaš . . . obmoli z namenom: vse tiste odpustke zadobiti, ktere je zbor za sv. odpustke namenil podeliti.

Maurel S. natis 1884.

da ni več za rabo, zamenjaj ga z novim.

2. Prvega mora blagosloviti in ti ga na vrat djati mašnik, ki ima zato oblast ali od papeža ali pa od velicega prednika Teatinov.

3. Veljavna tvarina tega škapulirja je volnato sukno sinje barve; nositi ga mora vsak ud tako, da en del visi na prsih, eden pa na hrbtu.

Molitev za umirajoče.

O naj dobrotljivejši Jezus, ljubljeneč duš, zarotim te, po smrtni bridkosti svojega najsvetejšega srca in po bolečinah svoje neomadeževane Matere, operi v svoji krvi grešnike vsega sveta, kateri sedaj umirajo, in ki bodo danes umrli. Amen.

O v smrtnih britkosti trpeče
srce Jezusovo, usmili se umirajočih !

(Vselej 100 dni odpustkov. Pij IX. 2. svečana 1850.)

Molitev k Mariji za srečno smert

O Marija, brez madeža spočeta
prosi za nas, ki k tebi pribežimo.
O pribežališe grešnikov, o mati
umirajočih, ne zapusti nas v naši
smrtni uri, temuč zadobi nam po-
polno žalost, odkritosrčno kesanje
in odpušenje naših grehov, vredno
sprejetje svete popotnice in potr-
jenje po zakramentu poslednjega
olja, da varno pridemo pred prestol
pravičnega in usmiljenega Sodnika,
svojega Boga in Zveličarja. Amen.

100 dni odp. Pij IX. 11. sušca 1856.

Jezus, Marija Jožef ! vam da-
rujem svoje srce in svojo dušo.

Jezus, Marija, Jožef ! bodite
mi na pomoč v moji smrtni sili.

da ni več za rabo, zamenjaj ga z novim.

2. Prvega mora blagosloviti in ti ga na vrat djati mašnik, ki ima zato oblast ali od papeža ali pa od velicega prednika Teatinov.

3. Veljavna tvarina tega škapulirja je volnato sukno sinje barve; nositi ga mora vsak ud tako, da en del visi na prsih, eden pa na hrbtu.

Molitev za umirajoče.

O naj dobrotljivejši Jezus, ljubljeneč duš, zarotim te, po smrtni bridkosti svojega najsvetejšega srca in po bolečinah svoje neomadeževane Matere, operi v svoji krvi grešnike vsega sveta, kateri sedaj umirajo, in ki bodo danes umrli. Amen.

O v smrtnih britkosti trpeče
srce Jezusovo, usmili se umirajočih !

(Vselej 100 dni odpustkov. Pij IX. 2. svečana 1850.)

**Molitev k Mariji za srečno
smert**

O Marija, brez madeža spočeta
prosi za nas, ki k tebi pribežimo.
O pribežališe grešnikov, o mati
umirajočih, ne zapusti nas v naši
smrtni uri, temuč zadobi nam po-
polno žalost, odkritosrčno kesanje
in odpušenje naših grehov, vredno
sprejetje svete popotnice in potr-
jenje po zakramentu poslednjega
olja, da varno pridemo pred prestol
pravičnega in usmiljenega Sodnika,
svojega Boga in Zveličarja. Amen.

100 dni odp. Pij IX. 11. sušca 1856.

Jezus, Marija Jožef ! vam da-
rujem svoje srce in svojo dušo.

Jezus, Marija, Jožef ! bodite
mi na pomoč v moji smrtni sili.

Jezus, Marija, Jožef! z vami
naj se moja duša v miru loči Amen.

500 dni odp. Pij VII. 28. aprila 1807.

Češeno, hvaljeno, in vedno mo-
ljeno, naj Rešnje bo Telo! In če-
šeno bodi sveto in neomadežano
Spočetje blažene Marije Device.

Tisk Blaznikovih naslednikov v Ljubljani.

